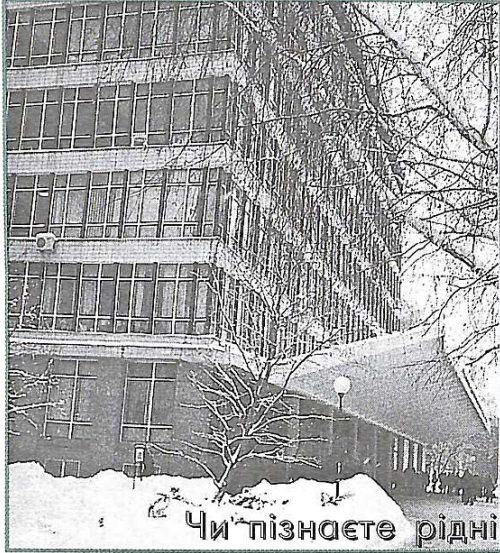


Архітектура будівництво

Виходить з 1962 р. № 1-2 (1272-1273) ЛЮТИЙ 2005 рік

Газета Київського національного університету будівництва і архітектури

Відходить холодна, пухнаста модниця зима...
"На носі" яскрава, щира осіяна красна весна!



Чи пізнаєте рідні пейзажі?



РЕЙТИНГ КНУБА

Як вдало підмічено професіоналами будівельної справи, нашими випускниками, Київський національний університет будівництва і архітектури готує добрих фахівців, які в будь-яких складних життєвих ситуаціях вміють дати собі раду. Мабуть, саме тому до КНУБА йдуть молоді люди, які мають, як кажуть в народі, "обидві руки". А все інше з допомогою викладацького складу вони здобувають у нашому навчальному закладі, який готує висококваліфікованих інженерів-будівельників та архітекторів. "Кнубівських" фахівців з радістю беруть на роботу підприємства і фірми усієї держави. І не випадково, адже наші випускники мають фундаментальну підготовку, дипломи нашого навчального

закладу знають за кордоном, тому випускники КНУБА працюють за фахом в США, Австралії, Німеччині і ін. країнах. Загальною визнанням, що теоретична підготовка наших спеціалістів краще, ніж закордонних. Це допомагає молодим спеціалістам скоро адаптуватися у новому колективі. Часто вони стають генераторами нових ідей.

КНУБА 2005 року виповнюється 75. Вже 6 років як наш університет за указом Президента отримав статус національного.

Про те, чим живе наш навчальний заклад сьогодні, газета "А+Б" вирішила запитати у ректора КНУБА, д.т.н., професора **Анатолія Михайловича ТУГАЯ**.

СПРОБА АНАЛІЗУ

кладачі, які не "поспішають" працювати в науці, є середня ланка, яка мало не загубилася в науці, й існує наша найстарша вікова група, яка старанно займається науковими дослідженнями. Отже, саме в цій віковій категорії найбільше докторів наук, професорів і вони, мабуть, традиційно звикли працювати в науці.

На жаль, щорічно якісний склад викладачів погіршується. В останні роки на 10% поменшало викладацького складу, який має вчені звання, ступені доктора, професора. Не найкраще у нас справи з планом прийому в аспірантуру. Ми зменшили кількість держзамовлення втричі, тобто з 120 чол. до 40. Проте курсу у нас нема. Правда, план прийому в докторантуру виконується нормально.

Як виглядатиме "перегляд" надбавок до зарплати викладачів, який розпочався недавно?

У нас існують зароблені гроші, які введені у спеціальний фонд для підвищення заробітку викладацькому складу. Держава нам в цьому не допомагає. Отже, з цього спецфонду вже в 2005 році ми впроваджуватимемо надбавки, провівши до цього перегляд роботи викладачів вузу. Якщо він буде відповідати всім 4-м напрямкам роботи (навчальний, науковий, методичний, організаційно-виховний), про які я наголошував вище, то саме так і виглядатиме надбавка до заробітку викладацькому складу.

От загальна кількість грошей, яку надає викладачу держава, змінюється мало. З лютяного зарплати зростає на 10,5%. Але змінювати її уряд буде і надалі.

Які Ви бачите перспективи для подальшого розвитку нашого закладу?

Найближча з них це впровадження вимог за принципами Болонської конвенції. Друга – зміна якісного складу викладачів, підняття рівня ступенів і звань професорсько-викладацького складу. Трохи пізніше – покращення матеріальної бази. Вже, наприклад, розроблено проекти про будівництво нових учбових корпусів, добудову і реконструкцію архітектурного корпусу. Більш близькою перспективою – оновлення учбового обладнання (маю на увазі не лише забезпечення повної комп'ютеризації, а придбання лабораторного устаткування, яке необхідне для проведення наукових, лабораторних робіт і т.п.), тобто модернізація учбового процесу. Це одна з перспектив, яку повинен виконати університет для свого подальшого розвитку.

Розмову вела І. ГЕРАЩЕНКОВА

Що змінилося в університеті після надання йому статусу національного?

Насамперед треба сказати, що ми непогано працювали ці 6 років. На всіх факультетах з'явилися нові спеціальності та спеціалізації. Так, нова спеціалізація виникла на факультеті промислового і цивільного будівництва (ПЦБ) – це комплексна реконструкція будівель і споруд. На факультеті автоматизації і інформаційних технологій (ФАІТ) відкрито 2 нові спеціальності за напрямком "Педагогічна освіта". Професійне навчання за напрямком "виробництво, експлуатація та ремонт підйомно-транспортних, будівельних, дорожніх, меліоративних машин і обладнання". Друга спеціальність – "комп'ютерна технологія в управлінні і навчанні". У 2002 році під ці спеціальності в університеті відкрито нову кафедру "Основи професійного навчання". На архітектурному факультеті за напрямком підготовки "Архітектура" виділено окремо спеціальності: "архітектура будівель і споруд", "містобудування", і "дизайн архітектурного середовища". Крім того, це 3 спеціалізації: "архітектура промислових і промислових будівель", "архітектурний менеджмент", "реконструкція будівель". Нові спеціалізації недавно з'явилися і на будівельно-технологічному факультеті: ТКД – "товарознавство та комерційна діяльність" (до речі, тільки КНУБА випускає нині фахівців в галузі товарознавства будівельних виробів і матеріалів). Крім того, ми випускаємо металевих конструкцій. Сантехнічний факультет за ці роки відкрив спеціалізацію ЕКБ – тобто "екологія будівництва". На факультеті ГСУТ – геoinформаційний і управління територіями – працюють нині сучасні спеціальності: ЗК – "землепорядкування та кадастр" і ГІСТ – "геoinформаційні системи і технології".

Отже, статус національного дозволяв КНУБА поставити на належний рівень проблему фундаментальної освіти студентів в галузі будівництва, геодезії, картографії, землепорядкування, інженерної механіки, професійного навчання в галузі виробництва і експлуатації будівельних машин, водних ресурсів, архітектури і ін.

Друге. Університет отримав право підвищувати заробітну плату викладачам, і ми це робимо, враховуючи якість викладацької роботи, додаткові доручення (наприклад, участь у педагогічному експерименті за принципами Болонської конвенції). Якби ми мали кошти, то могли б ще підвищити зарплату викладачам, але заробляємо ми мало. Маємо стільки ж студентів, як і до цього: 200-300 чол. вчиться за контрактом на денній формі навчання і 200-250 чол. – заочно.

Анатолію Михайловичу, на які спеціальності за ці 6 років в університеті збільшився попит?

Абсолютно чітко можна сказати, що це будівельні спеціальності – ПЦБ. Отже, проектування промислових і цивільних споруд, організація і управління будівельним виробництвом, дослідження в галузі теорії і методів розрахунку інженерних конструкцій із застосуванням систем автоматизованого проектування; комплексна реконструкція будівель і споруд – як показало життя з кожним роком зацікалює молодь все більше. Ми набираємо на І курс 175 чоловік – це багато. Збільшився попит на архітекторів (так не було 5-7 років тому), на спеціалістів-сантехніків – це тому, що нині практично всюди йде переобладнання систем теплопостачання, кондиціювання, водопостачання і водовідведення. На спеціальність "геодезія", як і завжди попит. Останнім часом фахівців за профілем геодезичне забезпечення при вишукуванні, проектуванні, будівництві та експлуатації інженерних споруд, виконання високо-

точних геодезичних робіт при монтажі будівельних конструкцій та техніологічного устаткування та ін. – дефіцит. До речі, таких фахівців випускає лише 2-3 ВНЗ в Україні на відміну від напрямку "Менеджмент", яких готують майже у кожному вузі, а влаштуватися на роботу дуже важко. А от спеціалістичні комп'ютеризації були, є і будуть в шани серед фахівців, хоч КНУБА готує не прямих програмістів, а спеціалістів з використання комп'ютерних інформаційних технологій.

Чи збільшилась кількість студентів, які беруть участь в науці?

Я б не сказав, що це так. Був час, коли ми бажали бачити всіх студентів – науковцями. Але згодом стало розуміти, що всі не можуть бути дослідниками. Було й коли лише одиниці займалися наукою за бажанням. Останнім часом, ми все-таки почали залучати студентів до науки. Кількість молодих науковців збільшилась. Ми тепер маємо лауреатів Всеукраїнських конкурсів, конкурсів за напрямками дисципліни і ін. Взяти, наприклад, програму чергової науково-технічної конференції КНУБА, і з неї видно, що разом з викладачами в науці бере участь багато студентів.

На минулому тижні я підписав наказ "Про створення студентського наукового товариства в КНУБА". У нас, як відомо, є студентське конструкторське бюро на кафедрі МДК, що виникло з ідеєю зав. кафедрою проф. В.О. Пермякова. Також активно працюють молоді науковці на кафедрах будматеріалів та інституті НДІВМ (завідувач та директор професор П.В.Кривенко), ТКБВ (завідувач професор Г.Я. Антоненко), будівельної механіки (завідувач, професор В.А.Баженов), науково-дослідного інституту будівельної механіки (директор проф. В.А.Баженов) і ін.

Чи збільшилась кількість викладачів університету, які беруть участь в науковій роботі?

Скажу так: формально в науковій

роботі повинні брати участь всі викладачі. Тому що робота викладача університету складається з кількох напрямків, а саме: 1) **навчальна робота**, тут у нас більш-менш все в порядку. Є розклад, проводяться заняття. Але є випадки (ми їх будемо досліджувати), коли хтось за когось проводить заняття. Для чого? Набуває викладацького стажу: зарахований, але не працює.

Другий напрямок. **Наукова робота**. 50% викладачів працює в науці, як треба. Половина з цього відсотку хотіла б займатися дослідженнями, але... Третина взагалі не працює. Про це говорять абсолютна відсутність публікацій у фахових журналах. Хоч звернути увагу, що наукова робота це не лише "копання" у виданнях, знаходження якихось висновків для себе, а видача продукції, публікування нового матеріалу. Якщо цього нема – означає, що викладач не працює в науковому напрямку.

Третій напрямок. **Методична робота**. Написання підручників, посібників, методичних документів. Тут у нас знову все "більш-менш". Викладачі працюють в цьому напрямку, але не всі. Нарешті, це обов'язкова сторінка роботи викладача. **Організаційно-виховна**. Тут справи, мабуть, ще гірші, ніж в науковій роботі. Принаймні, мені не відомі випадки, де в групах регулярно проводились би збори, зібрання студентів з культурологічного напрямку, роз'яснювального, нарешті виховання культурної або просто інтелектуальної людини. Отже, оцінюючи цей напрямок, скажу: ми нині втрачаємо позиції у якісному складі підготовки фахівців.

Як справи у нас із віковим бар'єром участі викладацького складу в обов'язковій науково-виховній роботі?

Насамперед, тут важко виставити якусь вікову групу. Все розподіляється рівномірно. Є молоді ви-

Заслужений будівельник України



Це почесне звання Указом Президента України 20 грудня 2004 року було присвоєно завідувачу кафедри технології будівельних конструкцій і виробів **Віталію Костянтиновичу ЧЕРНЕНКУ** за вагомий особистий внесок у соціально-економічний і культурний розвиток України, вагомий досягнення у професійній діяльності, багаторічну сумлінну працю.

Знаком Пошани Університету



Нагороджено **Степана Петровича ВОЙТЕНКА** – декана факультету геоінформаційних систем і управління територіями, завідувача кафедри інженерної геодезії університету за вагомий внесок у розвиток нашого навчального закладу. Ім'я вшановано внесено до Книги Пошани університету.

В січні виповнилося 50 років доцента кафедри технології будівельного виробництва, завідувачу науково-дослідної лабораторії технології і механізації монтажних і спеціальних робіт, кандидату технічних наук **Леоніду Сергійовичу ЧЕБАНОВУ**

Після закінчення Одеського інженерно-будівельного інституту життя і професійна діяльність ювіляра пов'язана із Київським національним університетом будівництва і архітектури.

Успішне закінчення аспірантури КНУБА, захист дисертації, робота майстром на будівництві, завідування відділом нової техніки тресту Теплоітехмонтаж, викладацька діяльність до нинішнього часу – такий коротко шлях професійного зростання Л. С. Чебанова.

Неабиякі організаційські здібності ювіляра знайшли яскраве втілення у створенні науково-виробничого і навчального комплексу КІБІ – теплоітехмонтаж і заснуванні у 1988 році науково-дослідної лабораторії, яка успішно працює і по сьогоднішній день.

Наукові досягнення очолюваного Л. С. Чебановим колективу і його особисто відзначені чисельними відзнаками – дипломами, грамотами, свідоцтвами і патентами про вина-

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

ходи, нагородами Всесоюзної виставки досягнень у народному господарстві. Завдячуючи своєму керівникові, лабораторія набула статусу провідного на теренах України наукового підрозділу у галузі будівництва споруд із легкометалевих конструкцій, зокрема у теплоітехбудуванні.

Свідченням особистих наукових досягнень ювіляра слугують чисельні публікації, в т.ч. підручники і монографії, керівництво аспірантами, підготовка докторської дисертації, організаційна робота в якості відповідального за наукову роботу на кафедрі.

Успішна наукова і інженерна робота гармонійно поєднується з педагогічною діяльністю Л. С. Чебанова. Висока професійність,

вимогливість і принциповість визначають заслужену повагу студентів і колег-викладачів.

Творчої наснаги, здоров'я дуже міцного на довгі роки, родинного щастя, поваги, тепла і любові бажають шановному **Леоніду Сергійовичу**

Колеги, друзі, студенти

Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України

За багаторічну сумлінну працю, особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів, плідну науково-педагогічну діяльність нагороджено **Леоніда Сергійовича ЧЕБАНОВА**, доцента університету, у день ювілею.



Ювіляра вітають гості і колеги по роботі

Потрібно вести війну – жорстоку і безкомпромісну

ВРЯТУЙ СЕБЕ!

ТИ ПОТИСНЕШ РУКУ ДИЯВОЛУ?

Диявол між нами. І ми потискаємо йому руку. Наркоманія!

Раніше ми жалилися самого слова, вважаючи, що це не про нас. А тепер спокійно спостерігаємо саме явище. Що це з нами?

“Схаменіться! Будьте люди!” – благав Кобзар. “Вставай, хто живий, в кого думка повстала!” – закликала Леся.

Повстаньмо ж усі проти нарковійни, яка зсередины знищує нас. Наркотики міним павутинням обліплюють нас. І ми добровільно ідем на смерть. А хто не іде – безпристрасно стоїть осторонь.

Наркоманія зазіхає на найсвятіше, найдорожче – свободу, незалежність, життя кожного. Давайце всі разом допоможемо розумінням, любов'ю, турботою тому, хто зазнав цього страшного лиха.

Почуємо і повіримо, аби він не став ізгоєм. Натомість, зробимо ізгоєм того, хто розповсюджує це смертоносне зілля, заробляючи на повільному вбивстві своїх товаришів, і не бажає припинити свою чорну справу. Цих університетських “торгових агентів” ви знаєте, мабуть, усіх. Знають вже декого з них і в департаменті боротьби з незаконним обігом наркотиків МВС України. Познайомиліся там і де з ким зі споживачів цього страшного товару. Про це сповістив виховний відділ старший оперуповноважений департаменту. Наша позиція з цього питання однозначна: “Полювання на вільном буде! Потерпаючим – тільки допомога, підтримка, підбадьорювання у подоланні недуги”.

І, звичайно, телефони довіри: 451-5-451; 220-13-24.

А от з усіма наркodelерами університету зазначений департамент прагне попрацювати впритул. Чи може Ви, студенти, і надалі дозволите їм бути серед вас? Чи допустите до ваших майбутніх дітей? Зупиніть їх!!! Телефон: 254-72-34.

За соціологічним опитуванням 2003-2004 н.р збільшилась, на жаль, кількість студентів, що ніяк не ставляться до вживання товаришам наркотиків. А це ж байдуцність! Згадуймо, це з мовчазної згоди байдуцких кояться і зради, і вбивства. Не будьмо байдуцними!!!

О. СЕРПЕНКО, зав. відділу з виховної роботи

Характерні ознаки наркомана

Українці терплячі і не войовничі. Але вже як терпець урвався – ми стійкі і непохитні. Це підтверджено віками взагалі і останніми політичними подіями зокрема. За свободу і права на Майдані ми вистояли. І одним із перших піднялося студентство. Перенесемо ж дух Майдану – рішучість, мужність, толерантність, любов до ближнього і самоповагу – в університет, гуртожитки, наші взаємини, у повсякденне життя. Акція громадянської непокори триває. Наркоманія – ні! Самознищення – ні!

Фізичні: блідий, нездоровий вигляд, сонливість, апатія; відсутність апетиту, нудота при вживанні їжі, або ж навпаки надмірний апетит; значна втрата ваги; підвищена чутливість до доторкань, болю, світла; запаморочення, підвищений артеріальний тиск; позіхання, гикавка; шлунково-кишкові розлади; надмірне вживання солодоців; надто розширені чи звужені зіниці; почервонілі очі чи звужені повіки; сверблячка, “горіння” шкіри; тремор (тремтіння кінцівок); біль у шлунку, кишечнику; надзвичайна пітливість; “гусяча” шкіра; гнійні нарыви на кінцівках; запалення печінки; помітно сповільнена мова, вживання специфічних для наркоманів слів, пасивність у навчанні, невиконання звичних побутових обов'язків; нещирість у спілкуванні з батьками, брехня; раптова зміна кола друзів; раптова драгливість, прихильність, нерівноваженість характеру; різке зниження працездатності; відмова від попередніх захоплень (хобі); раптова зневага особою гігієною; часті невмотивовані повернення (для отримання наступної дози наркотиків) або уходи з дому (з цією ж метою); постійне носіння одягу з довгими рукавами, які мають приховувати місця уколів; відчуття стану сп'яніння (без вживання алкоголю) та стану отупіння.

Під прицілом закону

Стаття 307. Незаконне виробництво, виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, пересилання чи збут наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів.

Карається позбавленням волі на строк від трьох до дванадцяти років з конфіскацією майна.

(“Кримінальний кодекс України, який набув чинності з 1 вересня 2001 р.)

МОЯ ДУМКА

ЩО КОЛИСЬ БУЛО СТИДНО – НИНІ СТИЛЬНО

Живемо у плинному світі й часто не встигаємо побачити, як змінюємося самі. Ще вчора існувало багато норм, порушувати які було, як казали, “стидно”, а нині це вважається стильним і “прикольним”. Певно, що ті особи, котрі не живуть згідно з часом, є відсталими, та не для очей Божих. Нині нечасто мовиться про невинність, про добрі родини, вихованих дітей, про високу мораль. Звісно, певні проблеми існували й колись. Однак лінійний той, хто не шанує себе та повторює помилки інших у свій спосіб.

Причин аморальності серед молоді є безліч, однак все починається з малого. Наркоман починає зі слабких наркотиків, а потім швидко збільшує дозу. Пізніше “муєнт” вживати, бо вже залежний від “трав”. Багато лиха трапляється через те, що ми дозволили поганій, злій звичці оселитися в нашому житті. Нам просто перестало бути стидно... А стид – це також дар Божий. Він є частиною нашої совісті – голосу серця. Він допомагає нам віддалитися від бруду цього світу. Коли спрацює відчуття “стиду”, розуміємо, що нас не похвалять, а приймуть як великого порушника моралі. А там, де волі немає меж, не стидно робити щось аморальне.

Зрозуміло, що не всі думають так про стид. Для багатьох, хто втратив дар сорому, є нормальним жити у розпусті, матюкатися, не звертаючи уваги на людей, кожного ранку не просихаючи поспішати до “доброї” продавщиці з кіоску, котра зі широго серця завжди чогось міцного налле до склянки. Ми не стидаємося, але час од часу задумуємося над тим, “яке моє життя” або “що доброго є у ньому?”

“Коли я перший раз йшов до кіоску, мені було якось соромно попросити у тієї продавщиці, аби вона налила мені червтуку. Однак з часом я перестав помічати, що на мене дивляться, а ще пізніше для мене стало традицією кожного вечора підирати у рові біля власного будинку. Коли побачив, бо їм було – стидно, мені було нормально. Це – моє життя без комплексів. Один день, кілька кроків, а що я втратив стид, а разом з ним свою сім'ю. Нині живу сам, без родини: тоді я не стидався – тепер їм стидно через мене”. Це розповів мені про себе мій сусід.

Подібні випадки переживаємо й ми. Не дозволяймо, аби почуття сорому зникло од загалом у нашому житті. Замислімося, чи варто заради наркотиків, червтки горілки, подружньої зради перестати соромитися самого себе?..

Василь СУСИК, студент Ш курсу КНУБА

Як цікаво відпочити на Новий рік

Значну частину життя ми проводимо на роботі. Ми не лише лікарі й медсестри, кухарі й санітарки. Ми люди, які по 40 годин на тиждень працюють профуч, розв'язуючи робочі проблеми, допомагаючи один одному. Наш колектив – одна велика сім'я. А сім'я – це не лише будні, але й свята. Ми поруч добре праємо, отже, можемо і повинні добре відпочивати. А відпочинок потрібно старанно організувати.

Новий рік – найкраще свято в році, з яким пов'язані надія і віра в майбутнє, здійснення заповітних чекань. Отже, завжди хочеться, щоб саме це свято стало особливим, подібним до карнавалу. На останніх зборах санаторія-профілакторія 2004 року головний лікар Анатолій Михайлович Скопці запропонував зустріти 2005 рік із новорічною програмою і доручив лікарю-терапевту Галині Григорівні Гришній – людині відповідальній – зайнятися організацією вечора "Новий рік 2005".



(Зліва направо) Снігуронька – ст. медсестра О. М. Гранич, Дід Мороз – гол. лікар А. М. Скопці, Місір – лікар-стоматолог А. М. Макуха, і гол. режисер спектаклю Г. Г. Гришина – лікар-терапевт

Галина Григорівна вирішила, що на новорічному карнавалі кожний учасник свята повинен показати свої здібності, придумати собі карнавальний костюм та зіграти сцену з опери Римського-Корсакова "Снігуронька". Щоб вибрати ідею, довелось на одну годину просидіти у бібліотеці! Хочеться відзначити, що й до підбору акторів доктор Гришина поставилася, як кажуть, не гірше за режисера С. Бондарчука або своєї тезки Галини Волчек! Отже, всі 20 співробітників пройшли "тестування" на відповідність образу героїв п'єси.

Було обрано четверо найартистичніших – "Місір" – лікар-стоматолог Анатолій Михайлович Макуха, красуня "Кунава" – автор матеріалу, "Снігуронька" – ст. медсестра Олена Миколаївна Таранік, "Лель" – головний лікар Анатолій Михайлович Скопці.

Здивувало, що всі "актори", попри річний зв'яз і зайнятість, що викликали новорічними турботами, виявили максимальну відповідальність і серйозність! Так, стоматолог "умудрився" добути для себе справжній купецький кафтан, узявши його напрокат у театрі, старша медсестра шила собі убрання протягом двох днів, автору матеріалу – головному бухгалтеру – вдалося роздобути незрівнянну сукню для образу російської красуні, а сам головний лікар "скосив" всі наповал білою рюхою. До речі, у пошитті або добуванні убрання брали участь й дружини наших лікарів! Спектакль удався на славу!

Після спектаклю з'явилися й інші герої вечора. Так, медсестра Садко Іванівна Свидло у образі Баби Яги змусила схвилюватися присутніх, улетівши на сцену якби із зимового лісу, де вона бачила Діда Мороза. За хвилину прийшов й сам Дід Мороз (у



"Возьми бесценный жемчуг, а мне любовь отдай" – співає лікар-стоматолог нехай не у цей момент, але під час спектаклю, красуня Кунава – гол. бухгалтер профілакторія В. В. Морозова

якого перевітлився головний лікар). І як належить Дідові Морозу став роздавати подарунки, але не всім. Лише тому, хто виявить свої артистичні здібності. І таких у нас виявилось немало. Сестра-господарка Світлана Іванівна Задорожна розповіла фелетон, кучар Парасковія Іванівна Гукало заспівала гуцульські пісні, всі присутні читали новорічні вірші. Медсестра Олена Анатоліївна Кузик провела цікаве шоу запитань-відповідей серед присутніх, де з "чарівного мішка" один виймав фант із запитанням, а другий – фант з відповіддю.

Перевітлившись в образ шикарної чорноволосої циганки, головний бухгалтер Вікторія Володимирівна Морозова пророкувала учасникам свята їх майбутнє в 2005 році.

Вечір вийшов на славу. Жоден навіть не помітив котра година. Найважливіше, що 2005 рік співробітників санаторія-профілакторія зустріли весело й цікаво. І тепер ми знаємо, що цей рік обов'язково буде вдалим!

В. МОРОЗОВА, головний бухгалтер санаторія-профілакторія КНУБА

Спорт

Так тримати, ветерани спорту!

У грудні 2004 року в м. Бровари Київської області в басейні "Купава" був проведений ХП чемпіонат України з плавання, присвячений 60-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Змагання для майстрів глибоких доріжок – відомих спортсменів-ветеранів були організовані Державним комітетом України з питань фізичної культури і спорту, Федерацією плавання України і Києва, Управлінням у справах фізичної культури і спорту м. Бровари, Київським клубом ветеранів водних видів спорту "АКВА" на чолі із заслуженим майстром спорту з плавання СРСР, Олімпійським чемпіоном з плавання С. Л. Фесенко. Проведення змагань покладалось на управління з питань фізичної культури і спорту Київської обласної адміністрації (відп. І. О. Курченко) та на оргкомітет змагань (головний суддя Л. А. Мангер).

Учась у змаганнях взяли ветерани-плавці, чоловіки та жінки середнього і старшого віку (від 25 до 84 років), що прибули з усіх куточків областей, міст України та з м. Москви. Змагання проходили протягом трьох днів у відповідності до олімпійської програми змагань з плавання.

Такі змагання серед спортсменів-ветеранів проводяться з метою залучення їх до регулярних занять плаванням, зміцнення здоров'я, пропаганди плавання серед широких верств населення, демонстрації можливостей та користі активних занять фізичною культурою та спортом у зрілому віці.

В цих змаганнях взяли участь і викладачі кафедри фізичного виховання та спорту нашого університету, яку очолює канд. пед. наук, професор С. М. Канишевський. Так, викладач кафедри, майстер спорту з плавання, неодноразова рекордсменка та чемпіонка СРСР з плавання Алла Василівна Коваленко у запланованій боротьбі виграла 2 золоті медалі на дистанціях 50 м і 100 м, доцент кафедри, майстер спорту з плавання Юрій Васильович Човнок здобув 5 золотих нагород на дистанціях 50 м, 100 м, 200 м вільним стилем, 50 м батерфляєм та 200 м брасом.

Широ вітаємо переможців змагань! Так тримати, ветерани глибоких доріжок!
С. ПЕХ, ст. викладач кафедри фізичного виховання і спорту

СЕМІНАР З ОРГАНІЧНОЇ АРХІТЕКТУРИ У ШТАРНБУРЗІ

(Продовження. Початок на стор. 3)

Сивашова Марія, студентка 5 курсу: Всяке подорожжя тем поучительнее, чем больше от всех престелй хочется домой. Чувства емоциональны, путешествия разумны – объединяют то и другое можно только путем возвращения.

Четыре дня, показавшиеся неделями, мы, изумленные и счастливые, беспрепятственно идущие, бегущие, смотрящие и поглощающие окружающую новизну, жонглировали областями, городами и сооружениями. В эти дни, посетив Вальдорфские школы и детские сады, спектакль "Ромео и Джульетта" в исполнении немецких школьников, непосредственно Мюнхен с его удивительными сооружениями и храмами, где замечательную экскурсию для нас провел профессор Майхорнер (знания и память которого, казалось, беспрельдны), городок Мурнау, своеобразности архитектуры которого неповторима и уникальна, дом-музей Кандинского, конечно, Альпы, и всемирно известную галерею "Пинакотека".

В Олимпийской деревне, посещение последней, нас ожидало первое знакомство с профессором Бодаком. Наверное, все мы с широкими раскрытыми глазами внимали каждому слову этого человека. Его речь и манера говорить, и жесты, и взгляд сразу завораживали и восхищали. За все время нашего пребывания в Штарнбурге, наверное, никто не проявил столько заботы и доброты, как он.

Итак, после всех экспедиций, боюсь только этим словом можно более-менее передать значимость наших впечатлений, начались долгие часы семинаров профессора Бодака, посвященные органической архитектуре. С раннего утра и до позднего вечера, чередуя удивительные лекции с не менее удивительными съестными фантазиями местного повара-кудесника, мы сидели в уютном кругу в "деревянном" зале с большим немецким роелем в углу, наслаждаясь этими встречами, начиная с самой первой, заставившими пересмыслить и обогатить все ранее слышанное и узнаное. Начав от самых истоков философии, психологии и истории, постепенно осознали и приходили к понятию ор-

ганической архитектуры со всей ее сложностью и многогранностью. Послеобеденные часы нашего, так и хочется сказать, досуга были заняты проектированием и лепкой из глины непосредственного "героя" лекций – детского сада, как примера органической архитектуры.

Незабываемое впечатление оставила лекция профессора Крауля, открывшего целый мир Платоновых тел, как волшебника жонглировавшего самыми невообразимыми макетами.

Теркун Євген, студент 4 курсу: Зарастає, пан Бодак! Хочу від усього серця подякувати Вас за надану мені можливість побачити і долучитися багато нового, цікавого для себе як архітектора і людини.

Раніше я якось не додавав великого значення органічній архітектурі, але після нашого семінару упевнений, що до вирішення будь-якого архітектурного завдання буду підходити більш раціонально й органічно. Мені дуже сподобався Ваш детальний підхід до проектування, вивчення всіх питань, що так чи інакше можуть уплинути на якість запроєктованого об'єкта. Я упевнений, що до того, щоб що-небудь запроєктувати, потрібно вивчити всі питання і поставити себе на місце замовника, тоді можна говорити про позитивний результат. Узагалі за час нашого семінару я відкрив для себе багато корисного, одержав багато нової і цікавої інформації, яку зараз переробляю, аналізую, особливо те, як Ви розповідали про теорію Conrada van Houten "The seven steps to creativity". І на основі цього з'являються нові ідеї і задуми, які хочеться реалізувати.

Окремо хочу сказати про те, що мені сподобалися Ваші динамічні, відкриті, вільні форми в архітектурі, транспорті, інтер'єрах. Такі вирішення допомагають людям зблизитися, штовхають їх на контакт одного з одним, щоб люди разом почували себе затиснуто. Ми відчували, як легко зав'язувалася невимушена, добродушна розмова, незважаючи на складність мовного спілкування. Ми відчували себе так, начебто були у дружньому оточенні. В мене багато приємних вражень...



Полковник запаса, старший смены инспекторов охраны университета Сергей Петрович КИМ в течение полугодия принимал активное участие в выпусках газеты университета. Можно было увидеть насколько важно для него, чтобы молодое поколение нашей страны и прежде всего студенты КНУБА были культурными, ценными и уважали достижения прошлых поколений, своих дедушек и бабушек. В этом номере газеты С.П.Ким решил закончить свои поэтические наблюдения. Редакция газеты университета от имени читателей благодарит Вас, Сергей Петрович, за участие в воспитании будущих инженеров-строителей и за Вашу небезразличность к тому станут ли они сами достойными родителями.

Посмотрите на себя в зеркало

"...Забывать мы стали наши идеалы..."

На базарчик спросил: "Почем цыбуля?",
А услышав цену, лук я расхотел.
На вопрос: "Что так дорого, бабуля?"
Отвечает: "Доллар-то взлетел!"

Отшел я в голове гуляют мысли –
Почему у бабки западный уклон?..
Понял, что в прямом, не в переносном смысле
Взял нас Запад в "умственный полон":

Смотришь телевизор – кровь и драки,
Включишь радио – не наши все поют,
Пасторы чужие "забывают баки",
Сотни сериалов "мыло" льют...

Я не против зарубежного, иного,
Но сейчас вопрос встает ребром:
Для чего нам чуждого так много
Насаждают насильно в каждый дом?

Забывать мы стали наши идеалы:
Верность долгу, преданность стране...
Не в газетных пацан идет, в "кидалы",
Девочки выходят на панель.

Почему? Вопрос совсем не праздный –
Некому духовность прививать.
Ведь учителю, как-будто светлый праздник,
Нишуть зарплату получать.

Кравецкий музей и сельский клуб
В запустении уже немало лет.
Песен наших в клубах не поют –
Денег на культуру нынче нет.

Горько знать, что наша профессора
Приближаются в зарплате к сторожам.
Что же может быть с наукой и культурой?
Благо хоть на Запад не бежал!

Дело слышать – вы представляете – церковь!
Вару разделяли на куски.
Распри между церквями не редкость,
Стали одноверцы, как враги...

Что же делать? Руки опустить, смириться?
А наследники! – Как вспомнят нас потом?
Мам СВОЕЙ культурой следует гордиться,
Строить НАШУ жизнь, свой кров и отчий дом!

В сердце боль за нас, что никогда не мила
Корни НАШИ подорвать мы не должны!
Добиваться – СВОЕГО, ВЕЗДЕ, чтоб больше было!
Дай-то бог! Вот только б не было войны.

С. КИМ



75-літня історія нашого університету глибоко пов'язана із селітло пам'яттю професора кафедри будівельних матеріалів Ігоря Олександровича Пашкова, який 2 лютого 2005 року покинув цей світ.

Понад 50 років життя присвятив КНУБА І. О. Пашков – вчений, педагог, науковець. Закінчивши під час Великої Вітчизняної війни, у 1943 р., Ленінградську військово-повітряну академію, він пішов на фронт. За заслуги перед Батьківщиною Ігор Олександрович відзначений багатьма бойовими орденами і медалями.

Прийшовши після війни в аспірантуру КНУБА він назавжди зв'язав свою долю з на-

Пам'ятаємо Ігор Олександрович ПАШКОВ

І. О. ПАШКОВУ

(вірш, написаний на 80-ті роковини професора зав. аспірантурою КНУБА Т. О. Дембіцькою)

шими університетом. Професора Пашкова обирали деканом будівельно-технологічного факультету, завідувачем кафедри будівельних матеріалів, він очолював галузеву науково-дослідницьку лабораторію будівельних матеріалів.

Як людина енергійна, професор не бачив себе без громадської діяльності. Скільки бачив пам'ятаю співробітників багатотисячної галузі університету Ігор Олександрович був завжди найактивнішим та найстараннішим її автором. Співробітники, колеги по роботі, друзі І. О. Пашкова відзначали його інтелектуальність, порядність, доброзичливість у стосунках з людьми незалежно від віку співебесідника чи посади. Працювати з професором було легко. У будь-яких справах завжди відчувалася його підтримка і допомога.

На жаль, вік людини невпинний. Ігор Олександрович тяжко захворює і невдовзі нашого колеги, керівника, товариша не стало.

Пам'ять про чудову людину всі, хто знав професора Пашкова, збережуть в своїх серцях надого.

Коледи, друзі, студенти

2000 г.

О том, что педагог Вы и ученый,
Понятно всем и так без громких фраз.
Сейчас я о другом, об отвлеченном,
Невидимом для посторонних глаз.

А это то, что держите в тени Вы –
На легком крыльях Ваш полет души.
С той высоты другая перспектива,
Бери лишь косметику и пиши, пиши...

И Вы, внимая зову вдохновения,
Души чистоту дарите холсту,
Зачепатлеву прекрасные мгновенья
И неказистой жизни красоту.

Спасибо Вам!

Есть у меня в квартире
Простой пейзаж, поведавший о том,
Что в этом сложном светуловом мире
Всем сердцем буду отдавать я в нем.